

ÉVKÖZI 16. VASÁRNAP

1-5 oldal

Olv.: Ám 7,12-15 – Ef 1,3-14 – Mk 6,7-13

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! Milyen érdekes, még az énekeinkben is mindig az Istent figyelmeztetjük arra, hogy el ne feledkezzünk rólunk. Pedig pontosan fordítva van, minket kell figyelmeztetni, hogy el ne feledkezzünk Istenről, és Istenben, Isten megismerésében el ne feledkezzünk egymásról. Valószínű, hogy egymásról azért tudunk könnyebben elfeledkezni, mert nem az Istenben keressük egymást. Mindenesetre az üdvösségünkről van szó, kedves testvérek, a vasárnapnak ez a küldetése, hogy nekünk segítsen abban, hogy az üdvösség útját járjuk. Ki az ember? Istent figyelmeztetjük és nagyon jól tudjuk, hogy ki az, akit még a zsoltáros is figyelmeztet, hogy el ne feledkezzünk rólunk. Hát az ember az, akiről az Isten sose fog elfeledkezni. Kik vagyunk? Azok, akiről az Isten sosem feledkezik el. Azzal meg többet kellene foglalkozni, hogy honnan jöttünk, hogyan élünk és hova akarunk eljutni. Hát ez a keresztyénység üzenete, hogy az emberekben tudatosuljon, honnan is jövünk, hogyan is élünk és hova akarunk eljutni. Nézzen most mindenki önmagába és kérjük az Isten megvilágosító kegyelmét, hogy ne feledkezzünk meg arról, nem csak a föld szülöttei vagyunk, hanem az ég polgárai is.

Szentbeszéd

Kedves jó testvérek! Hát van tanulnivalónk, hiszen az üdvösségünkről van szó, és ezzel kapcsolatosan nagyon hiányos a tudásunk. Mindenesetre ezen a mai vasárnapon az üdvösségünk titkával sajátos módon foglalkozunk, hiszen az embernek tisztázni kell magában, mindegyikünknek, hogy ki is valójában az ember maga. Öntudatunk nagyra nőtt, nagy arcunk van, de az én-tudatunk meg mintha zsugorodna, az én-tudatunk mintha elveszett volna. És bizony ez azért történhet meg, mert sok mindennel nem vagyunk tisztában, amire megtanított bennünket Jézus Krisztus. Ha jobban tudnánk, mit is jelent az életünk, ha tudatosítanánk magunkban, hogy honnan is jöttünk, hiszen az ember háromszor születik. Most csak a legeslegelső születésünkre kellene gondolni: öröktől fogva születik mindegyikünk az Isten tervében, az Isten szeretetében. Aztán bizony azzal is foglalkozni kellene egy kicsit többet, hogy hogyan is élünk, abban a tudatban élünk-e, ahonnan jöttünk és abban a tudatban élünk-e most, hogy hová tartunk. Merthogy Isten vár bennünket, hazavár. És ha csak ezekkel a kérdésekkel szembesülünk, akkor bizony nagyon sok az, amit tudatosítani kell magunkban, hogy egyáltalában emberhez méltó életet tudjunk élni.

Az elmúlt hetekben egyszer-kétszer felhoztam már, hogy a kora középkorban a keresztyének életét a szakralitás határozta meg. Vagyis azoknak az embereknek fontos volt az Istennel való kapcsolatuk, hiszen a szakralitás ezt jelenti, hogy az ember keresi a kapcsolatot a szenttel, az Istennel. És nyilvánvalóan ha ezt az ismeretet továbbvisszük, akkor az Istennel való elmélyült kapcsolatunk indokolja az egymással való kapcsolatunkat. Tehát bizony ezen a mai vasárnapon nagyon nagy feladat, hogy az üdvösségünk titkát legalább megsejtsük. Magadnak teremtetél minket, Urunk, Ágoston püspök határozza ezt így meg, a folytatás: és egymásra bízta. Hát ha csak innen indulunk el, akkor mindenesetre a háttérhatalommal többet kellene foglalkoznunk. Hiszen a háttérhatalom az, ami mindezt akadályozza, az Isten-kapcsolatunkat is, meg az egymással való kapcsolatunkat is. A háttérhatalmat úgy hívják, hogy gonosz lélek, és a gonosz lélek volt az, aki mai divatos szóval – hát itt most elég sok cirkusz volt az internettel, ami beleszólt a bankok életébe, a repülőknél a repülési programjába és még sok minden másba – hát testvérek, a sátán meghekkelte az agyunkat.

Mégpedig ezt így hívjuk, hogy Babilon. Az volt a gonosznak az első kísérlete, hogy a szakralitást valamiképpen eliminálja, és egy deszakralizált életet éljünk, egy Isten nélküli életet éljünk, és egymással is csak próbálkozzunk a kapcsolatainkat illetően. Bábel ebből a szempontból ijesztő, mert az isteni gondolatot igyekszik a gonosz egyszerűen megszüntetni és az ember gondolkodását pedig megzavarni, hiszen az a Bábel azt jelentette: építsünk tornyot, az égig érőt. Önmagának akarta építeni azt a tornyot az ember, hogy ne az Isten határozza meg a kapcsolatainkat, hanem mi magunk, sőt égig érő tornyot akarunk, istenek akarunk lenni. És megfélekedezünk arról, hogy az emberi kapcsolatok nem a félistenek egymással való kapcsolata, hanem az Isten szeretete által megvilágosodott emberi lelkeknek az egymással való kapcsolata.

Kedves jó testvérek, tudomásul kell vennünk, hogy ez a háttérhatalom a mai napig létezik. Sőt, ma ezt a háttérhatalmat még ijesztőbbnek tartja az ember, mint a sátán hatalmát. Mert ugye a sátánnal is úgy vagyunk, mint az Istennel, hisszük is, meg nem is, van is, meg nincs is, de az emberi háttérhatalom, az embernek a próbálkozása, aki jobban hallgat a gonoszra, az ijesztőbb, sokkal, de sokkal ijesztőbb. Ma egyébként ezt a háttérhatalmat – mindig más volt, az ókor kezdetétől mindig más volt ez a háttérhatalom – ma ki is mondják, hát aki tájékozódik, az világosan tudja, hogy ezt a háttérhatalmat ma úgy hívják, hogy a médiumok világa. Ezeken keresztül ez a háttérhatalom uralkodik, és egyetlen célja van: a szakralitás megszüntetése. Hát gondoljunk csak arra, hogy egy Isten nélküli világot hirdetett meg a mai ember, íme eljutott ideig. De nemcsak, hogy meghirdette, hanem egyre inkább a deszakralizált világban él, mert ha egyszer a lejtőre állunk, akkor menthetetlenül le fogunk csúszni.

És bizony ez azt jelenti, hogy az embert ez a háttérhatalom belekényszeríti egy túlélési technikába, gyakorlatilag a szentségtől elszakított ember a háttérhatalom kísértésére egy túlélési világba taszítatik, amely világban nem az a fontos, ami az életünk szempontjából fontos. A háttérhatalomnak három ismérve van: az emberi testnek a világa, környezetünk, amelyben élünk és az idő, amelynek függvényei vagyunk. Ez a túlélési technika elsősorban az ember fizikai életével foglalkozik. Borzasztó az én fülemnek, amikor más nemzetek fiaival találkozunk: how are you? Mi lenne egyszer ha valaki megkérdezi, hogy hogy vagy, és akkor elkezdenénk beszélni arról neki, hogy vagyunk, milyen érdekes lenne. Mert nem azért kérdezi, mert kíváncsi arra, hogy hogy vagyunk, hát ez egy ilyen töltelék mondat, „hogy vagy”, „hogy vagy”, mintha ezzel kezdene valamit – hagyjuk! Testvérek, ez az egyik, állandóan ezzel foglalkozik ez a túlélés, hogy hát az én fizikai életemmel mi van, hogy vagyok. Aztán a másik a környezet, amelyben élek, amelyben élünk, mennyire jelent biztonságot a környezet, hol vagyok biztonságban, hogy lehetek biztonságban egy környezet kiszolgáltatottjaként, állandóan ezzel foglalkozunk. Gondoljunk csak arra, hogy egyfolytában azt rágják nekünk, hogy a környezet milyen veszélyes, a környezetre mennyire kell vigyázni, satöbbi, satöbbi. És a harmadik ebben a túlélési technikában az idő. Az ember mindig időhiánnyal küszködik, állandóan azzal foglalkozunk, hogy mi mindenre nincs időnk, érdekes.

Tehát egy ilyen helyzetbe kerültünk bele azáltal, hogy engedünk a deszakralizáló gondolatoknak, a háttérhatalom orrunknál fogva vezet bennünket és nem engedi meg, hogy mással foglalkozzunk. Azt akarja elérni, hogy mindegyikünknek ez legyen a legfontosabb, nem pedig az, amit az Isten gondol rólunk, nem az, hogy az Istennek milyen terve volt velünk és a világban Isten hogy gondolta el vele való kapcsolatunkat, az egymással való kapcsolatunkat.

Tehát ez egy roppant kényes világ, és itt ebben az egész rendszerben, testvérek, mi magyarok különösen rossz helyzetben vagyunk. Mert a történészek állapították meg a nyelvek alapján, az emberi nyelvek alapján, hogy a szerves nyelvek azok, amelyeknek a mindennapjához hozzátartozik a szakralitás, az Isten-kapcsolat és Isten-kapcsolat jegyében az emberi kapcsolat. A deszakralizált világban – a szervetlen nyelvek világának mondják – ott pedig a deszakralizációról van szó.

Hát gondoljunk csak arra, hogy Európát a kereszténység tette Európává a szakralitásával, ezért Európa keresztény Európa. Ugyanakkor amikor az ember új világot, új Európát épít, mi történik? Nincs az

alapokmányában hely a kereszténység számára, annak, ami azzá tette, ami – fantasztikus izgalmas kérdés ez, ha ebbe belegondolunk. És bizony ebbe mi, ebbe a túlélési technikába elsősorban, az egész szerves világ beletartozik, minden istentagadó nemzet beletartozik.

Viszont azt is kimondták nyelvi vizsgálódás nyomán, hogy jelen pillanatban a világban egyetlen szerves nyelv van, az a magyar, és egyetlen nemzet van, amely a szakralitást kimondja. Hát jó, tudjuk, hogy a mi szakralitásunk is gyenge lábakon áll, de legalább kimondjuk. Ilyenkor mindig eszembe jut Antall József miniszterelnök úrnak a mondata, hogy Európában még a pogány is keresztény bizonyos értelemben, ugye a légköre Európának, ha tetszik, ha nem, hat mindenkinek az életére. És bizony nem egyszerű egy olyan Európában élni egy pogánynak, mint amilyen ez az Európa, mindenek ellenére.

És azért itt egy nagyon kis kitekintést engedjenek meg a testvérek. Ez a háttérhatalom, a bábeli háttérhatalom valójában a Magna Cartának a kihirdetésével kezdődött, aztán ez folytatódott az Aranybullának a kihirdetésével, de más értelemben, mindjárt mondom, hogy, és aztán ez folytatódott mintegy beteljesítve ezt a Trianonnal. Ezért mondtam azt, hogy mi sajátosan erre a túlélésre rendezkedünk be. Hát én gyerekkoromból emlékszem arra, akkor nagyapám mondta: édes kisfiam, guggolva is kibírjuk. Igen, körülbelül erről szól, mi mindig valamit ki akartunk bírni és most is úgy gondoljuk, hogy valahogyan kibírjuk. Túlélés. De miért? És azért mondtam azt is, hogy a mi esetünkben ez különösen húsbavágó, agyunkba vágó, egész életünket meghatározza.

Merthogy a Magna Carta egy nagy tévedést hirdetett ki, a pénzarisztokráciát fölemelte. Hiszen a pénz csak arra vár, hogy ő legyen a legfontosabb és abban a pillanatban magához ragadja a hatalmat. Pázmány Péternek a megközelítését azért itt a templomban is kimondom, de hát ő is prédikációban mondta, az már ugye a 16. században volt: a pénz az a sátán ganaja. Tehát a pénzhatalom megjelent a Magna Carta által, addig valamiképpen Európa minden országa abban az időben még szakrális volt, és azzal kezdődött el a deszakralizáció, amikor a pénzhatalmat beengedték, és ő magához ragadta a hatalmat, és máig így van.

Aztán utána jön az Aranybulla – ezek a magyarok úgy látszik mindig magyarok, mert a magyarok az Aranybullának a kihirdetésekor nem követték az angolokat, briteket, ők nem engedték be a pénzhatalmat az életképzelésükbe. És ennek az lett a következménye, hogy akkor kimondták, hogy a magyaroknak veszni kell. Többször kimondták ezt a történelemben, gondoljunk a pozsonyi csatára, most történelemórára nincs idő, de ez roppant izgalmas, mert 1222-t írunk, és 1241-ben megjelentek a tatárok és kiirtották a nemzetet. Ekkor írt IV. Béla, a második honalapító IV. Ince pápának, és azt a kódexet ajándékozta miniszterelnökünk Ferenc pápának az Eucharisztikus Kongresszus végeztével, amikor nagy köszöneteket mondott neki. Persze a nagyhatalom, a sajtó, a médiumok mit mondtak? Egy levelet adott át a pápának a magyar miniszterelnök. Hát ezzel köszönte meg? Egy pápának nem illik egy levelet ajándékba adni. A Szalkai-kódexet ajándékozta a pápának, amiben benn van az a levél, amit IV. Béla, a második honalapító írt. Mert kimondta a pénzhatalom, hogy Magyarországnak el kell veszni, akkor még a pápa segítségével valahogy talpra álltunk, de a Trianon a végzet, a pénzhatalom döntése fölöttünk. Sajnos nem tudunk kibújni a pénzhatalom alól, mert uralja az egész világot, éppen ezért ugyanaz a gondolkodás rólunk, mint volt az Aranybulla idején, mint volt a századok során és megpecsételődött Trianonnal.

Talán még ennyit ebben folyamatba illesszünk bele. Anglia vagy a britek szakralitása a 16. században végérvényesen megszűnt. A germánok szakralitása a 17. században ugyancsak végérvényesen megszűnt – a harmincéves háború. Aztán a franciák szakralitása – a nagy francia forradalom – megszűnt. Ebben a pillanatban, kedves jó testvérek, egy szakralitásra hivatkozó nemzet van, úgy hívják, hogy magyar. És nekünk ezzel számolni kell, hogy mindig egyedül leszünk, mindig egyedül vagyunk – a nyelvünkkel is, hála Istennek, mert a nyelvünk is ezt az egyedülvalóságunkat hirdeti.

És nagyon érdekes hogy a történészek a nyelv segítségével hívásával keresik az igazságot, és most csak izgatásképpen hadd mondjam, hogy három Isten-fogalom alapozta meg a nemzetek szakralitását: Van, Él,

Úr. Van Isten, Él Isten, Úr Isten. Mózesnek mit mondott az Úr? Aki Van. A Van a létige, akinek a létezésünket köszönjük, ez a létezésünket megteremtő Isten, erre hivatkoztak a szakralitásra törekvő nemzetek. A másik az Él. Az Él héber szó, de a héberek magyaroktól vették át ezt a szót, az ősi magyar nyelvből. Elohim, az Isten Elohim: Él az az Isten, az Élő Isten, akinek a lélegzetünket köszönjük. Hát Jézus amikor szenved a kereszten, mit mond? Éli, Éli lamma szabaktáni, Élő Isten, hát elhagytál? Segíts! Ez volt egy második vonulat a szakralitás kialakításában. És a harmadik vonulat az Úr Isten. Mezopotámiában van ilyen város, hogy Ur, Ur városa, Mezopotámiában van egy ilyen másik város: Uruk, urak. Ezek létező városok, ezek abból az időből vannak, amikor még a szakralitás meghatározott mindent.

Tehát ha mi most azzal foglalkozunk, hogy hogyan kell megújulnunk kereszténységünkben, embervoltunkban, nemzeti voltunkban, akkor nem lehet kívül hagyni ezeket az ismereteket. És akkor, amikor Jézus elhozza az üdvösséget, akkor Ő a Jó Pásztor, aki összegyűjti újra a nyáját Isten köré, hiszen Ő maga Isten, Ő a Jó Pásztor: életemet adom oda a juhokért. És ugye a pásztor lerombolja, hallottuk az énekben is, meg a Szentírásban is elhangzott, hogy lerombolja a válaszfalakat, ami van ember és ember között. És a másik: ez a Jézus a békességszerző, vagyis testében, hallottuk ezt is, a Biblia írja, hogy Jézus Krisztus saját testében kiengesztelte az egész világ emberiségét Isten előtt, és erre lehet hivatkozni, ez a békességszerzés. Egyformák vagyunk, és Isten előtt tartozunk össze.

És hallottunk kemény szavakat a pásztorokkal kapcsolatosan, emberpásztorokkal kapcsolatosan. Ugye régen, az Ószövetség idejében a király pásztor volt, értette a nép, mit jelent pásztornak lenni. Ha pásztor van, akkor vannak juhok, ha nincsenek juhok, akkor pásztor se kell, de a juhoknak pásztorra szükségük van. Ma a háttérhatalom azt mondja, emberek okosak legyetek, ti nem vagytok birkák, nektek nem kell pásztor, ugyan, mindenki járhatja a maga egyedi útját, úgyhogy se istene nincs, se embere nincs. A háttérhatalom ezt takarja, és ezért globális, globalista a háttérhatalom, hogy orránál fogva tudja vezetni az emberiséget. Tehát ezt értjük – aki érti, aki egyáltalán gondolkodik és foglalkozik vele. De ma választjuk a pásztorokat, ma polgármestert választunk, ma miniszterelnököt választunk, különböző hivatalok élére választanak embereket, és minő érdekes, mindegyik azt mondja, hogy hát ez szolgálat. Hogy a csudába fér meg ezzel az, hogy ebben a szolgálatban nagyon sok pásztor megtollasodik, nagyon sok vezető megtollasodik, de a szolgálat meg elillan.

Kedves jó testvérek, tehát a szeretet az, amiben meg kell újulnunk. A szeretet pedig azt jelenti, hogy a másikkért, a szeretet azt jelenti, hogy a másikkal a rendelkezésére állok, azért vagyok, hogy rajta segítek, ha kell, azért vagyok, hogy vele együtt örüljek, ha megadatik ez a lehetőség. Ez az út! Kívánok mindenkinek megújulást, és térjünk magunkhoz még akkor is, ha egyedül vagyunk, mert a szakralitás – Isten-kapcsolatunk – fölötté van minden emberi kapcsolatnak. Nem véletlen az, amiről már többször tettem említést, mikor XVI. Benedek üzent a magyaroknak: vigyázzanak Szent István örökségére, mert Szent István egy olyan vezető volt, aki Isten előtt vállalt felelősséget a nemzetért. Hát most akkor a pásztorok, a mai vezetők gondolkodjanak el azon, hogy ki előtt vállalnak felelősséget azokért, akik rájuk bízottak. A szeretet mindent meghatároz.

+ A M E N +

Egyetemes könyörgések után (olvasta Kádár Monika)

A betegségéből meggyógyult Monika testvérünket segítse az Isten az új, a meggyógyított élet útján. Kérünk téged, hallgass meg minket!

Szentmise befejezése

Kedves testvérek! Mielőtt az áldással – Isten áldásával, ez nem a pap áldása, a pap csak közvetít – elindulunk az utunkon, kérjük a Jóisten kegyelmét, hogy egy olyan világban, amelyben élünk, merjünk keresztények lenni. Az, hogy ilyen belterjesek vagyunk, ez az önök számára azért lehet kellemetlen, mert

mindenkit ismerek. Következésképpen arra azért mindenki gondoljon, hogy a szentáldozásra lelkileg föl kell készülni. Olyan nem áldozhat, aki elsőáldozó sem volt. Néha én ilyenekkel találkozom, de hát az ember most mit tegyen. És azért a kedves belső körökben élőknek mondom azt, hogy néha meg is kell gyónni, és súlyos bűnök súlyával nem szabad áldozni. Tehát ezekre is gondolni kell, mert különben fölhígul minden és egyszer csak már csodálkozni se lehet azon, hogy a hitetlenek sem értékelnek bennünket. A hitetlenek azok jobbnak tartják magukat nálunk, ők úgy gondolják, hogy azt tehetnek, amit akarnak. Igaz, akinek nincs Istene, annak ő maga az istene. De nekünk van Istenünk, és az Isten szeret, és vele vagyunk kapcsolatban. Ezekre azért gondoljunk, testvérek! Az én lelki békémet segítik ezzel.

A héten nagyon nagy ünnep lesz, Szent Anna ünnepe, nem azért, mert az édesanyámat is úgy hívták, hanem azért, mert Jézus Krisztusnak a nagymamája volt Szent Anna, úgyhogy ne feledkezzünk erről meg. Pénteken, 16-án, a Szent Annában – Szent Anna tiszteletére emeltetett ez a templom – 6 órakor ünnepi szentmise lesz, itt meg 5 órakor a maradéknak lesz szentmise. Aki itt akar szentmisén lenni, az jöjjön, aki meg ott ünnepélyesebben akar, az menjen oda. Kedves jó testvérek, Isten áldásával folytassuk az utunkat!

+ *ÁLDÁS* +